

РЕШЕНИЕ

№ 1524

гр. В., 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 13 СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20223110203324 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на А. С. С., чрез пълномощника му адв. И.З., против Заповед № 4363з-404/13.08.2022 г. на полицейски орган – мл. Инспектор 2 РПУ при ОД на МВР-В. – К. Ш. Кючюк, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е разпредено задържането му за срок от 24 часа за " за което има данни, че е извършило престъпление" – управлява МПС след употреба на НВ/наркотични вещества/.

В жалбата се твърди, че задържането е незаконосъобразно, тъй като не са били налице законовите условия и предпоставки. Сочи се също така, че процесната заповед е издадена е при неспазване на установената форма. В нея не били посочени обстоятелствата дали основание на полицейските органи да задържат жалбоподателя. Не били описани фактите и обстоятелствата или конкретно противоправно поведение запълващо някоя от хипотезите на чл. 72, ал. 1, т. 1-6 от ЗМВР като бланкетно било посочено правно основание. Отправя се искане за отмяна заповедта.

В съдебно заседание процес. представител на жалбоподателят поддържа жалбата, а във фазата по същество депозира писмени бележки и моли атакуваната заповед да бъде отменена на основанията изложени в жалбата като отправя искане и за присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът, ОР при ОД на МВР В. – лично и чрез процесуален представител, оспорва жалбата, а във фазата по същество моли издадената заповед да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Сочи, че в заповедта е посочено основаниято за задържане, както и че тя съдържа всички реквизити, а лицето е било запознати с всички допълнително приложени декларации, протокол за личен обиск и др.

Жалбата е подадена от легитимирано лице-адресата на заповедта, в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и пред надлежния съд, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **неоснователна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: На 12.08.2022г. около 03.15 часа, при изпълнение на служебните си задължения полицейските служители между които свид.К. в гр.В. при движението си по бул.Хр.Смирненски забелязали движещ се автомобил с ДК№ В 0542 ВК без включени светлини. Те подали звуков и светлинен сигнал и спрели автомобила за проверка. В хода на проверката като водач установили молителя А. С.. Тъй като поведението на водача било неадекватно се наложило да бъде извикан екип от КАТ за да бъде тестван водача за употреба на алкохол и наркотични вещества.

При направения тест с техническо средство -„Dreger Drug Test 5000" с фабричен номер ARJM 0053, който дал положителен резултат за употреба на наркотични вещества - канабис. На място бил съставен АУАН и талон за медицинско изследване, след което лицето било отведено във ВМА за даване на кръвна проба. С. отказал даването на кръв за извършването на кръвна проба. След това С. бил отведен в 2 РПУ варна за изясняване на случая и провеждане на разследване.

След отвеждането на жалбоподателят в сградата на 2 РУ при ОД на МВР-В., където ответникът изготвил Заповед за задържане на лице № 4363з-404/13.08.2022 г. на полицейски орган – мл. Инспектор 2 РПУ при ОД на МВР-В. – К. к.. След като била задържан в 03.20 и били съставени всички нужни документи за това била отпочната проверката по случая. Същия ден в 10.35 С. бил освободен.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа събраните по делото доказателства: от разпита на свидетелите Петков, Иванова, както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Съдът няма да цени показанията дадени от Стефанов.

С най-голямо значение за изясняването на фактическата обстановка са показанията на свид. К.. Неговите показания следва да бъдат кредитирани, тъй като са последователни, безпротиворечиви и логични. Полицейският служител заявява, че е при изпълнение на служебните си задължения около 03.15 часа в гр.В., по бул. Хр.Смирненски забелязали движение на автомобил без включени светлини. Това наложило автомобила да бъде спрял, а водача проверен. Поради неадекватното поведение на водача мол. С. се наложило да бъде извикан втори екип от КАТ за да бъде тествано лицето за употреба на алкохол и наркотични вещества. При направения тест с техническо средство -„Dreger Drug Test 5000" с фабричен номер ARJM 0053, който дал положителен резултат за употреба на наркотични вещества. След това С. бил отведен в болница където отказал даването на кръвна проба. В последствие бил отведен в сградата на РПУ за извършване на проверка по случая.

При анализа на достоверността на събраните гласни доказателства съдът се основава

не само на тяхната последователност и логичност, както и на наличието или липсата на данни за предубеденост или заинтересуваност. От решаващо значение е съответствието на дадените показания със събраните обективни и достоверни доказателства по делото.

Съдът се запозна с материалите от воденото спрямо молителят досъдебно производство, като копира част от материалите от него и ги приложи към настоящото дело.

От приобщените писмени доказателства с най-голямо значение са приложените Заповед за задържане на лице № 4363з-404/13.08.2022 г., Декларация-Приложение от 13.08.2022г., Протокол за обиск на лице от 13.08.2022г. справка на РП В. и др. В хода на съдебното производство е изисквана справка от РП В. в която се сочи, че спрямо С. е заведено д.п. за извършено престъпление по чл. 343б ал.3 от НК. Производството по делото е изпратено на състава за запознаване. Съда се запозна с материалите от воденото спрямо молителят досъдебно производство, като копира част от материалите от него имащи значение по разглеждания казус и ги приложи към настоящото дело. От тях се установява, че спрямо С. е било образувано Бързо производство за извършено на 13.08.2022г. престъпление по чл. 343б ал.3 от НК. Приложени са към настоящото дело съобщение за започнато бързо производство, разпити са полицейските служители установили деянието. Приложена е и 2 броя докладна записка касаещи спиране на автомобила и проверката на място и втората касаеща установеното управление на МПС след употреба на наркотични вещества, Протокол за извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техните аналози, талон за изследване, Протокол за медицинско изследване, мотивирана резолюция №22-0819-М000365 на Началник Група при ОД МВР В., сектор ПП, Постановление за привличане в на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение.

Предвид всичко изложено съдът счете описаната фактическа обстановка за установена по несъмнен начин.

Предвид изложената фактическа обстановка съдът прие от правна страна следното:

По своята правна същност, издадената от органите на МВР заповед за задържане за срок от 24 часа представлява принудителна административна мярка. Нейната законосъобразност подлежи на съдебен контрол, съгласно чл. 72, ал.4, предл.1 от ЗМВР. Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване, регламентирани в общата разпоредба на чл. 146 АПК. Според нормата на чл. 146 АПК проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща компетентността на издалия го орган и преценка спазена ли е изискваната от закона форма, материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона.

Съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган и в изискуемата от закона форма.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган- ответникът е

заемал длъжността разузнавач в сектор „Престъпления против собствеността и културно-исторически ценности“ към отдел „Криминална полиция“ към ОД на МВР-В.. Като действащ служител при ОД на МВР ответникът се явява полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР. Компетентността на полицейския орган да издава заповеди от вида на оспорената в настоящото производство произтича пряко от разпоредбата на чл. 72 ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лица в хипотезите, изчерпателно посочени в т. 1 до т. 7 на цитираната разпоредба. Конкретно -отв. к. е притежавал правомощията, визирани в чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – да задържа лице, което за което има данни, че е извършило престъпление. Следователно, издалият оспорената заповед за задържане полицейски орган, притежава необходимата материална компетентност и не е налице отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК.

По направените възражения от защита на молителят съда следва да посочи следните правни основания с които ги отхвърля.

Оспорената заповед за задържане е издадена в предписаната в чл. 74, ал. 1 от ЗМВР писмена форма и съдържа посочените в ал. 2 от същата разпоредба задължителни реквизити, като са спазени и разпоредбите на чл. 74, ал. 3 и 6 от ЗМВР. Заповедта за задържане на лице по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР по съществото си е заповед за прилагане на принудителна адм. мярка. Същата следва да има минимално съдържание, предписано в чл. 74, ал. 2 ЗМВР, което в разглеждания случай е налице - посочени са името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането и т.н., като е посочено и правото да обжалва законността на задържането. В заповедта е посочено и правното основание за постановяването ѝ, както и фактическите обстоятелства, предпоставили издаването ѝ – *„във връзка с чл. 343б от НК, управлява МРС след употреба на НВ/ наркотични вещества/“*.

На следващо място, задържаният е попълнил декларация, че е запознат с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е"; заповедта е подписана от него и от полицейския орган; препис от заповедта е била връчена на задържания срещу подпис.

Предвид изложеното съдът намира, че разглежданият административен акт е издаден от компетентен орган и в установената форма, като не се констатира наличие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при постановяването му. При това положение, с оглед разпоредбата на чл.146 АПК, съдът следва да извърши преценка допуснати ли са противоречия с материалноправни разпоредби и има ли несъответствие с целта на закона.

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, овластява полицейските органи да задържат лица в случаи определени от закона, а именно, за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. По правната си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН – административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера

на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да върши престъпление или да се укрие.

Предпоставка за прилагането е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване.

Поради това, възможността на органите на МВР да приложат принудителна административна мярка "задържана де срок от 24 часа" е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не наличието на доказано такова. За прилагането на мярката е необходимо данните, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление или да е съпричастен към него, да бъде установено преди извършване на задържането. Задържането, като принудителна административна мярка, се предприема от полицейски орган при условията на оперативна самостоятелност. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, без дори да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко задължително е престъплението да е безспорно и окончателно установено. Въпросът дали задържаното лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършило това деяние виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателят със соченото нарушение не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване. Отразяването на номера на разпоредбата на Наказателния кодекс не съставлява изпълнение на задължението на полицейския орган да опише фактическите обстоятелства обуславящи задържането.

Следва да се има предвид, че изискването за мотивиране на административния акт предполага в него да се съдържат достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. В този смисъл следва да се има предвид решение от 24.06.2014 г на ЕСПЧ по жалби № 50027/08, и № 50781/096 срещу България, в което е прието, че "за да е налице обосновано подозрение следва да има факти и информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъплението". Освен това посоченото подозрение трябва да отнася до конкретно престъпление. Изхождайки от изискването "подозрението да се базира на разумни основания, като съществена част от защитата срещу произволен арест и задържане", ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обстановка на необходимостта от задържането, същото се явява несъвместимо с принципа и е налице произвол.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. Според нормата на чл. 146 АПК проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща компетентността на издалия го орган и преценка спазена ли е изискваната от закона форма, материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона.

За валидност на конкретния административния акт е необходимо да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от визираните по-горе предпоставки води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отменянето му.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган мл. инспектор – К. к. назначен на длъжност мл. инспектор в група „ООР“ при 2 РПУ към ОД на МВР-В., представляващ полицейски орган по смисъла на чл. 57 от ЗМВР, осъществяващ охранителна дейност по чл. 6, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и притежаващ качеството полицейски орган по чл. 72 от ЗМВР. Не е спорно от представените доказателства по делото, че по време на задържането к. е изпълнявал служебните си задължения и не е бил в отпуск.

При налагане на принудителна административна мярка, длъжностните лица не действат в лично качество, а като представители на юридическото лице, към чиято структура административно, функционално и йерархически принадлежат. Ответник в съдебното административно производство е органът, заемащ конкретна длъжност. Като действащ служител при ОД на МВР ответникът се явява полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР. Компетентността на полицейския орган да издава заповеди от вида на оспорената в настоящото производство произтича пряко от разпоредбата на чл. 72 ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лица в хипотезите, изчерпателно посочени в т. 1 до т. 7 на цитираната разпоредба. Следователно правомощията на полицейският орган произтичат пряко от закона и са осъществени в съответния териториален обхват.

Конкретно –ответникът Кючюк е притежавал правомощията, визирани в чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – да задържа лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Следователно, издалият оспорената заповед за задържане полицейски орган, притежава необходимата материална компетентност и не е налице отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК.

Спазена е предвидената от закона писмена форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, спазени са и разпоредбите на чл. 74, ал. 3 и 6 от ЗМВР. На задържаният са разяснени правата, като е предоставена за попълване декларация, че е запознат с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е". Дори на задържаното лице е бил осигурен адвокат по негово искане.

Заповедта съдържа всички задължителни реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността на служителя издал заповедта и неговата месторабота, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и час на задържането т. н., като е посочено и правото да обжалва законността на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл. 72, ал. 4 и 5 и чл. 73 от ЗМВР.

В оспорената заповед са посочени в изискуемата кумулативна наличност реквизитите по смисъла на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР - фактическите и правни основания за задържането на жалбоподателя. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, съществена част от формата, в която следва да бъде издаден един административен акт, е излагане на фактически и правни основания. Следователно, това са два отделни реквизита, които имат самостоятелно значение и не се припокриват. В тази връзка следва да се посочи, че фактическите и правни основания, съдържащи се в оспорената заповед определят и предмета на доказване и само тези основания следва и могат да бъдат доказвани от ответната страна с допустимите доказателствени средства.

В конкретния случай видно от оспорената заповед, посоченото в нея правно основание е - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съгласно посочената разпоредба полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. От фактическа страна в заповедта е посочено, е С. е задържан във връзка управление на МПС след употребата на наркотични вещества - престъпление по чл. 343б от НК.

Съгласно константната съдебна практика - Решение № 3506/12.03.2012 г. по адм. дело № 15620/2011 г. на ВАС, Решение № 4410 от 02.04.2009 г. на ВАС по адм. д. № 6839/2008 г., , Решение № 9338/18.06.2019 г. по адм. дело № 426/2019 г. на ВАС и др. фактическите основания за издаване на адм. акт са юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него публично субективно право. За да бъде законосъобразно наложена такава ПАМ в случая, за адм. орган важи императивното изискване да посочи данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че лицето е извършило или е съпричастно към извършването на конкретно престъпление. Тези данни следва да са посочени точно, конкретно и ясно. Това е основно задължение за обосноваване при упражненото от органа правомощие в рамките на предоставената му дискреционна власт, с него законодателят цели осигуряване на възможност за адресата на акта да защити правата си. Фактическите съображения в процесната заповед са ясно и изчерпателно посочени и се допълват в извършената проверка, в която фактическите обстоятелства, дали основание за задържането, са подробно установени и записани и са дали основание за образуване на досъдебно производство, поради което не е налице нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР.

Фактическите съображения в заповедта се допълват в съпътстващата я докладна записка, приложена към административната преписка, в която фактическите обстоятелства, дали основание за задържането, са подробно описани, поради което не е налице нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Обстоятелството, че докладната записка е изготвена след

издаване на заповедта за задържане, не обосновава извод за липса на мотиви, тъй като не съществува пречка такива да бъдат изложени след издаването на административния акт, в друг документ към изпратената административна преписка, щом изхождат от същия орган. Това разбиране е в съответствие с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на Върховния съд, съгласно което неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в документ, предхождащ издаването на акта или в последващ такъв.

Следва да се отбележи, че предвид ограниченото свободно място, предвидено в утвърдената бланка на заповед за задържане, е на практика невъзможно подробно описване в нея на фактическите основания за задържането, а такива по необходимост следва да бъдат изложени в отделен документ. Да се приеме обратното би означавало всички издадени заповеди за задържане да бъдат счестени за незаконосъобразни поради ненадлежно описание на съответните фактически основания, а това очевидно противоречи на разума и на обществената необходимост полицейските органи да са в състояние да изпълняват професионалните си задължения. Като в случаят дори и от съдържанието на самата заповед ясно се разбира основанията поради което лицето е задържано – управление на МПС след употреба на забранени вещества, като дори и правилно е квалифицирано деянието видно от материалите на воденото към настоящият момент д.п..

Предвид изложеното съдът намира, че разглежданият административен акт е издаден от компетентен орган и в установената форма, като не се констатира наличие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при постановяването му.

При това положение, с оглед разпоредбата на чл. 146 АПК, съдът следва да извърши преценка допуснати ли са противоречия с материалноправни разпоредби и има ли съответствие с целта на закона.

Настоящият състав намира, че оспорената заповед за задържане е издадена в съответствие с материалния закон.

Относно съобразяването на оспорения акт с материалноправните норми, то съдът намира, че към момента на издаване на заповедта са били налице данни за извършено престъпление. Това е така, тъй като по делото бе безспорно установено, че жалб. С. действително е управлявал МПС след употреба на психоактивни вещества, действие запретено от закона. При извършената проверка, органите на реда са констатирали наличие на данни престъпление.

За да се приложи нормата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, както и данни за съпричастност на задържаното лице с това престъпление. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да

обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на принудителна административна мярка "задържане за 24 часа" по чл. 72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление. Наличието на данни по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР означава да е налице предположение за извършено престъпление, а не за реализиран конкретен състав на престъпление с категорични доказателства за него.

В процесния случай такива данни са налице, като следва да се има предвид, че законът борава с понятието "данни", а не с понятието "доказателства", т. е. издаването на акт по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не се обуславя от наличието на събрани по реда на НПК доказателства с регламентираните в него доказателствени средства и се предпоставя единствено от наличието на данни /без значение на източника им/ за извършено престъпление. За прилагане на мярката не е необходимо събиране на доказателства, установяващи по категоричен начин вината на задържания.

В случая безспорно са налице посочените предпоставки. Полицейският орган е изпълнявал свое задължение по служба, вменено му с разпоредбите на ЗМВР. Чл. 6 от ЗМВР регламентира основните дейности на органите на МВР, сред които е разследване на престъпления. От своя страна нормата на чл.8 от ЗМВР, предвижда, че Оперативно-издирвателната дейност е съвкупност от явни и тайни действия на оперативно-издирвателните органи на МВР за противодействие на престъпността и заплахите за националната сигурност и за опазване на обществения ред. В конкретния случай полицейските служители са извършвали дейност по разкриване на престъпна дейност за която са установили при изпълнение на служебните си задължения. Така описаната обстановка е наложила ограничаване на свободното предвижване чрез и отвеждането му РУ, без което е било затруднено преустановяване на действията и установяване на престъпно деяние. Приложената мярка е адекватна и навременна, доколкото е преустановила извършване на престъпление по получаване на неследваща се облага и е съответствала на упражненото въздействие по сила и противодействие. Предвид изложеното, правомощието на органа да наложи мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е упражнено законосъобразно - при реализиране на визираните в закона предпоставки.

На следващо място, според принципа на законността, закрепен в нормата на чл. 4, ал. 2 от АПК, административни актове се издават за целите, на основанията и по реда, установени от закона. А според принципа на съразмерността /чл. 6, ал. 2 от АПК/, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В случая, предвид конкретните факти, обусловили задържането, същото не се явява самоцел, а е в съответствие с целта на закона - да се преустанови извършване на престъпление/я. Задържането за срок до 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР е принудителна административна мярка, която както бе посочено по-горе в зависимост от случая би могла да има превантивен или преустановителен характер и съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, пар. 1, буква "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в

закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай жалбоподателят С. е задържан с цел преустановяване на извършваните от него действия, за които са били налице данни, че съставляват престъпления. Спазен е и принципът на съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията, тъй като издаването на заповедта е било единствения начин органът да преустанови действията му. Мярката е приложена съобразно нормативните изисквания и наложените ограничения са с оглед постигане на предвидените в закона цели, поради което е налице пропорционалност на държавната принуда, а по този начин са спазени и условията, предвидени в международните актове, като доводите в обратна насока са неоснователни.

Следва да се отбележи също, че при осъществяване на правомощията по чл. 72 от ЗМВР полицейските органи действат при условията на оперативна самостоятелност, при което контролът на съда се свежда до критериите, очертани в чл. 146 от АПК /в какъвто смисъл е напр. Решение № 462 от 7.03.2016 г. на АдмС - В. по адм. д. № 3889/2015 г. /. Предвид формираните изводи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на материално-правните и процесуални разпоредби, и в съответствие с целта на закона, същата се явява законосъобразна, което обуславя и неоснователността на подадената жалба.

Настоящият съд е приема, че заповедта съдържа необходимите по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР реквизити, включително фактически и правни основания за издаването ѝ. Съгласно установената и трайна съдебна практика, е допустимо мотивите да се съдържат в друг документ, част от административната преписка. В настоящия случай фактическите основания се съдържат в материалите по извършената проверка и образуваното досъдебно производство, в които подробно са описани фактите и обстоятелствата, дали повод лицето да бъде задържано /съгласно справка на РП В. и данните от воденото д.п./.

Настоящата инстанция приема, че заповедта за задържането на С. е издадена в съответствие с целта на закона. Целта на задържането е да се даде възможност на органите на МВР да попречат на едно лице да се отклони от наказателно преследване или да разкрият извършено престъпление. В конкретния случай жалбоподателят е задържан с цел разкриване на престъпление.

Налице е наличието на фактически основания за прилагане на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Във фактическите обстоятелствата по заповедта за задържане органът е мотивирал мярката с управлението на МПС след употреба на наркотични вещества. Фактите са достатъчни за надлежна мотивировка на заповедта по смисъла на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Отделно от това, установено е наличието на образуваното досъдебно производство, които в своята съвкупност обосновават извода на органа за съпричастност на задържания към извършеното престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. За прилагане на мярката е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление, без да е необходимо да се уточнява неговия характер. Налице са данни за съпричастност на задържания към

разследваното деяние. За прилагане на мярката не е необходимо събиране на доказателства, установяващи по категоричен начин вината на задържания. ПАМ е наложена в изпълнение на служебните правомощия на органа по разследване и разкриване на престъпления.

С оглед горното, настоящият състав намира, че заповедта е материално законосъобразна, при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същата съответства на целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото, неоснователна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски в настоящия съдебен процес. Основателно е и следва да се уважи искането на ответника за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лева, определени от съда по реда на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, към които препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 144 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Районен съд – В.,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. С. С. с ЕГН *****, против Заповед за задържане на лице № 43633-404/13.08.2022 г., издадена от К.Ш.К. – мл. Инспектор 2 РПУ към ОД на МВР-В., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“.

ОСЪЖДА А. С. С. с ЕГН *****, да заплати на ОД на МВР-В. сумата от 100,00 лева /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото изготвяне пред Административен съд - В..

Съдия при Районен съд – В.: _____